

PUHKUS

*EHK
ÕNNELIK OHE
ON ÕNNELIK KOHE*

AUTOR **MIKK JÜRJENS**

Kavalehe koostas Triin Sinissaar.
Kujundus Unt/Tammik ja Katre Rohumaa.
Kujunduses on kasutatud lavastuse plakati fotot ja lavastaja
portreed (autor Siim Vahur) ning fotosid Mikk Jürjensi erakogust
ja erinevatest veebiallikatest.
Paber: sisu 100g Pergraphica Rough Natural (IGEPA),
kaaned 300g Keaykolour Biscuit.

OSADES

LAVASTAJA JA
MUUSIKALINE
KUJUNDAJA
KUNSTNIK
VALGUSKUNSTNIK
LAULUÕPETAJA
ETENDUSE JUHT

MIKK JÜRJENS
KRISTJAN SUITS
FREDI KARU
MARIUS PETERSON
INGRID NOODLA

IKO **KASPAR VELBERG**
OVE **MÄRT AVANDI**
(külalisena)
ÜLO **INDREK OJARI**
LEO **ANDRES RAAG**
ILO **HELE PALUMAA**
ELO **EVELIN VÕIGEMAST**
GIO **KRISTJAN ÜKSKÜLA**
PIO **LAURITS MURU**

Esietendus 24. jaanuaril 2026 Taevasaalis
Etendus on kahes vaatuses.

Asendamatuks toeks oli lavastusele professor
Daniele Monticelli.

Trupp tänab: Giancarlo Monticelli, Antonio Patteri,
Tonino Carta, Giuliano Sannai, Luigi Cabiddu,
Monika Bronzini, Mari Jürjens

Lavastuses kõlavad sardiinia pärimuslikud laulud.

ELUL ON VÄIKENE HINGEMAA

Betti Alver, 1987

Kõike võib tahta,
karta
ja loota.

Seda, mis tuleb –
mitte keegi
ei oota.

Ei-tea-kus
eikellegi
kangaspuud

koovad nii kaledalt
ilmavallale
ikka
midagi
muud.

Elul
on väikene hingemaa.

Hingeväljale
vikatit
üle manatud märgi
viia
ei saa.

Sinna põllule pääses
kord õnnelik ohe.

Mida ial ei olnud –
võib ilmuda
kohe.

TAHAKS PUHATA NIIMOODI, ET VIIMASEL PUHKUSEPÄEVAL ON AJU TÜHI

**Jutuajamine autori ja lavastaja Mikk Jürjensiga
19. detsembril 2025. Küsis ja toimetas Triin Sinissaar.**

Kust said algõuke selle näitemängu kirjutamiseks?

See sündis tegelikult päris pikka aega tagasi. Mul oli mõte teha nalja puhkuse kui olukorra üle – üks üsna ümmargune idee, mis puudutas ennekõike keha, mis tuleb Eestist rõõsana välismaa randa, ja kui mulle tehti teatri poolt ettepanek, tundus, et võiks seda ideed edasi arendada, nii et hakkasin kirjutama.

Olin ise elanud just mitu aastat mingi piiri peal – hästi palju tööd teinud, väiksed lapsed, maailmas ümberringi palju segadust, inimestes tohutu ärevus, toimub palju kummalisi asju. Ja siis sinna vahele proovitakse pookida neid puhkuseid. Arvatakse, et see on piisav. Umbes nii, et sa teed hästi palju tööd ja siis lähed korraks puhkama. Küll ma seal ... Tänu sellele saan ma pärast edasi minna! Ja see konflikt inimeses – ka teisi

kõrvalt vaadates – oli see kõige tugevam impulss.

Erinevalt näiteks inglise keelest kasutame me eesti keeles puhkuse ja puhkamise tähistamiseks sama sõna. Ühelt poolt on puhkus töötaja õigus saada tööandjalt 28 vaba päeva. Aga hoopis teine asi on puhkus kui hetk, kus ma jõuan sisemisse vaikusesse. Sealt tuligi tõuge tuua kokku tegelased, kes on teineteisele võõrad.

Olen ka ise korduvalt välismaal mõnda randa sattunud. Hakkad kellegagi juttu rääkima ja avastad, et ta on eestlane. Ja siis tekib segadus ... ma ei taha kohtuda teise eestlasega! Oleme proovides palju rääkinud, et puhkuse kõige õudsem osa on hetk, kui sa tagasiteel kuuled lennujaamas üle pika aja jälle eesti keelt. Mis asi see on, miks see meid nii väga häirib? Seda omamoodi koomilist, aga tegelikult ka üsna traagilist seisundit olemegi koos uurinud ja sellest olen püüdnud kirjutada.

Mis vastusteni olete jõudnud? Miks see ikkagi niimoodi on, et eestlane ei taha välismaal rannas teist eestlast näha?

Ma arvan, et kõige rohkem mõjutab see, et reisil kehtib päriselt mingi anonüümsus. Teatriinimeste või avaliku elu tegelastena me tegelikult naudime seda ja ma usun, et ka inimesed, kes ei ole avalikkusele tuntud, naudivad viibimist kohas, kus mitte keegi ei tea sinu kohta mitte midagi. Kui ma satun näiteks baaris kellegagi kõrvuti istuma ja küsitakse, et kust te olete –

ah Eestist? Kuidas teil seal Eestis ka on? Siis ma räägin hea meelega. Aga teise eestlasega ei lähe vestlus millegipärast üldse nii sujuvalt. Võimalus olla puhas leht on välismaal kuidagi väga vabastav.

Ma ise lähen puhkusele otsima ühelt poolt välist vaikust pärast lärmakat elu, aga igal juhul sisemist vaikust. Tahaks korraks seda rahu, tahaks, et mu aju jääks lihtsalt vait. Nii väga tahaks puhata niimoodi, et viimasel puhkusepäeval on mu aju tühi. Näiteks kaks suve tagasi, kui tekkis tugevam impulss seda näitemängu kirjutada, oligi mul pikk-pikk-pikk puhkus, hästi pikk suvi, kus kalender oli täiesti tühi. Mul oli võimalus vaadelda, et kui aju korraks niimoodi tühjaks väänata, kui palju on tänu sellele pärast loomejõudu ja tegutsemistahet. Aga inimene ei jõua tavaliselt seda ära oodata. Omaenda kannatamatusest, maailmast ja kõigest muust tingituna ei suuda me seda ära oodata.

Ütlesid jutu alguses, et tahtsid sel teemal nalja teha, aga näidendit lugedes on seal sees väga tõsised inimlikud valupunktid. Millised olid sinu enda jaoks kõige põletavamad teemad?

Eks see nali ongi seal justkui ära peidetud, või siis tagurpidi, traagika on ära peidetud, sest olen vaadanud, et mõnikord väga suur traagika ongi nii üle võlli, et on naljakas ja ka vastupidi.

Minu jaoks on selles näitemängus väga tähtsal kohal emaduse teema. Nagu üks tegelane ka väljendab, peitub emaduses erilisel üks puhkusega kaasas käiv

paradoks, meie vajadus puhata ja samas praeguse ajastuga kaasnev tohutu süütunne selle ees. Me elame ajal, kus on väga raske oma sisemist rahu ja vaikust üles leida, sest kogu aeg vemmeldab süütunne, et ma pole „Instagrami ema“ või mingisugune meedia poolt võimendatud ideaalne lapsevanem. Ühelt poolt ma pean ju ka puhkama, teiselt poolt on mul kohustuste koorem, millel ei ole lõppu, eriti minu sees. See on muidugi üldistatav, üldinimlik probleem, aga emaduse juures eriti tugevalt nähtav.

Ka mulle endale on tuttav see raske hetk iseendaga, mis puhkusel tekib, nagu päris mitmel näidendi tegelastest. Sa lähed puhkama, arvad, et kui ma nüüd lennukiga maandun või laevaga Saaremaale jõuan, siis tekib sisemine vaikus. Aga tegelikult tähendab see hoopis seda, et su sisemine mina räägib kogu aeg, sa oled oma ajuga dialoogis ja su aju lihtsalt ei jää vait. Tahaks kõige lihtsamal kombel öelda, et rahu-rahu, aega on, kõik saab korda. Aga ma tunnen, et põlvkond, kes praegu liigub keskikka, on praeguse aja ja kõige maailmas toimuva taustal selle üleminekuga natuke hädas. Tahaks oma lastele õpetada, et kuulge, te olete liiga ärevad, rahu-rahu. Ja samas saad aru, et kahjuks ei saagi nii öelda, sest endas ei ole seda rahu.

„Puhkus“ on sinu teine täispikk lavatekst, esimeseks oli 2023. aastal Noorsooteatris esietendunud „Friedeberta“. Kuidas leidsid enda jaoks kirjutamise?

Tegelikult olen eluaeg midagi kirjutanud, aga teatril

ja avalikku ruumi kirjutamise mõte ning soov ennast väljendada on ajas kasvanud. Proovi tehes olen aru saanud, kui keeruline on viibida ruumis korraga lavastaja ja dramaturgina. Kui mõnes stseenis läheb midagi viltu, siis saada sotti, kus on küsimus tekstis, kus milleski muus. Aga lõpuks pead ennast autorina sellest ruumist välja saama, muidu jäädkki igas sõnas kahtlema. Ma naudin väga kirjutamist ja nullist oma maailma loomist. Kirjutan ja lavastan oma teksti teatris teist korda ning mõlemal korral olen tundnud, et mulle väga meeldib see punkt, mis on alguses, ja see punkt, mis on lõpus, aga kõige rohkem vist isegi kogu vahepealne protsess, ja ma ei tegele võib-olla väga palju selle mõttega, mis saab pärast esietendust.

Kas koht, kuhu oled paigutanud näidendi tegevuse, on sinu jaoks üks kindel punkt maailmas? Kuidas leidsid need laulud, mis seda lugu saadavad?

Umbes seitse või kaheksa aastat tagasi avastasin enda jaoks *cantu a tenore* laulud, see on Sardiinia rahvamuusika, mida esitab traditsiooniliselt neli meest. Süvenesin aina rohkem ja kuulasin neid plaate. Oma näitemängu nuputades sain aru, et need laulud sobiksid siia nii hästi. Olin just kirjutamise faasis, nii et lendasin Sardiiniasse ja kirjutasin suure osa näitemängust seal.

Daniele Monticelli Tallinna Ülikoolist oli nõus mulle neid laule tõlkima ja tutvustama. Juhuslikult tuli jutu käigus välja, et tema isa on pikka aega Sardiinias elanud. Tema pealekäimisel sõitsingi külla Daniele

Tenore Su Remediu Orosei

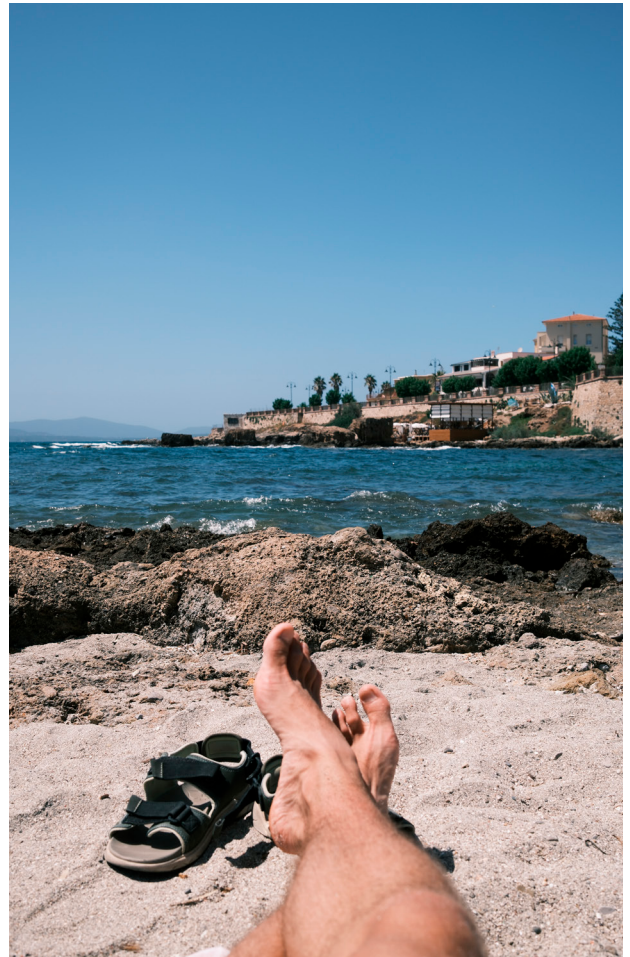

Angela ja Giancarlo Monticelli

vanematele Angela ja Giancarlo Monticellile, mis oli uskumatult värvikas kogemus, sest nemad ei rääkinud inglise keelt, mina jälle mitte sõnagi itaalia keelt. Kogu see reis oli parimas mõttes absurdne, näiteks sattusin juhuslikult sellesama ansambli proovi, kelle kaudu olin *cantu a tenore* muusikastiili avastanud. Palusin neil lavastuse jaoks laulda mulle ühekaupa ette oma partiid, et ma saaksin neid näitlejate jaoks salvestada. Pidin oma soovi tükk aega seletama ja asi ei olnud ainult keelebarjääris – *cantu a tenore* lauljate jaoks oli täiesti arusaamatu mõte laulda ühekaupa. Aga nad tulid mulle lahkesti vastu ja meie lauluõpetaja Marius Petersoni sõnul õnnestus mul niimoodi saada salvestused, mis on ilmselt kogu maailmas haruldased. Daniele käis meie laulmist ka proovis üle kuulamas ja oli pisarateni liigutatud sellest, kuidas näitlejad olid Mariuse käe all sardiväärselt selle laulustiili ära õppinud ja laulud endale selgeks teinud, mis on olnud tohutu töö. Arvasin muuseas varem, et sardi keel on itaalia keelele palju sarnasem, aga tegelikult on need üsna erinevad.

Me oleme puhkusele minnes nagu omamoodi putukad. Läheme hommikul randa, paneme oma rätiku maha. Ja siis tuleb keegi meie kõrvale ja paneb ka oma rätiku maha. Kui nüüd äkki juhtub, et kõik teised lähuvad varem koju, siis sa jääd sinna kahekesi või kolmekesi ja äkki pole see kõik enam üldse nii anonüümne nagu varem, kui rannas oli tuhat inimest. Mul on täitsa konkreetseid juhtumeid olnud, nagu neil tegelastelgi, kus leian nurga taga väikese ilusa eraldatud rannariba. Aga siis tuleb sinna veel keegi ja võib-olla veel keegi.

Kui sa oled sinna juba tulnud, siis ära minna oleks justkui ebaviisakas. Ja me oleme terve päeva kerges sotsiaalses ärevuses, puhkame, aga samal ka natuke tegeleme endaga, muljega. Miks need antavad olud, kuhu me puhkusel võime sattuda, on nii rasked, ja miks on see eriti raske, kui kohtume teise eestlasega? Niisugused sotsiaalselt ärevad olukorrad muutuvadki minu meelest korraga traagiliseks ja koomiliseks.

*But when I just got here, I was just a bit like
I don't want to be here anymore
Pull me out of this*

(Aga kui ma kohale jõudsin, oli mul tunne,
et ma ei tahagi enam siin olla.
Tõmba mind siit välja!)

***Fred Again / Delilah Montagu
„Delilah (pull me out of this)“***

MIKS AJU EI PUHKA?

REFEREERITUD OLA DANIELSSONI ARTIKLIST
KAROLINSKA INSTITUUDI KODULEHEL, 2025

Pärast aktiivset liikumist on meeldiv lasta kehal lõdvestuda. Ka aju vajab pärast vaimset pingutust puhkust, aga kui püüame mitte millelegi mõelda, märkame, et üles kerkib aina enam mõtteid. Neuroteaduse professor Peter Fransson tõdeb, et psühholoogilisest vaatepunktist on puhkust keeruline määratleda. Varem eeldati, et ajutegevus peaks vähenema, kui inimene lõpetab keskendunud mõttetöö ja asub puhkama, kuid koos elektroentsefalograafia kasutuselevõtuga 1930. aastatel avastati, et aju on pidevalt rohkem või vähem aktiivne, aga ajulained muutuvad vastavalt sellele, kas me oleme ärkvel või magame.

Ärkvel olev aju tegeleb pidevalt nii kehafunktsioonide juhtimise kui ka mõtete loomisega. Mitte millelegi mõelda on raske ülesanne. Kui me ei tee parasjagu midagi erilist, käivitub lakkamatu sisemonoloog, mis lähtub peamiselt konkreetsetest aju piirkondadest, mida on nimetatud aju vaikerežiimi võrgustikuks (*default mode network* ehk DMN). Inimene uneleb, murrab pead mineviku ja tuleviku üle, püüab probleeme lahendada, lahkab suhteid teistega, arutleb moraalsete küsimuste üle. Vaikerežiimi võrgustik on ennekõike seotud inimese minatunnetusega.

Ajus leidub veel mitmeid teisi võrgustikke ja vaikerežiimi vastukaaluks on olemas väljapoole suunatud tegutsemisvõrgustik. Fransson on leidnud, et need kaks on sageli vastandsuhtes – kui ühes on aktiivsus madal, siis teises kõrge, kusjuures spontaansed ümberlülitused kahe vahel toimuvad isegi siis, kui me logeleme ja mitte midagi ei tee. Franssoni teooria järgi võib selle põhjuseks olla ürginimese vajadus mitte kaotada valvsust ümbritseva suhtes.

Unelemine võib olla meeldiv, aga vaikerežiimi liiga kõrget aktiivsust on täheldatud depressiooni puhul, mil valdavaks muutuvad negatiivsed sundmõtted. Teatud võtted vaikerežiimi aktiivsust reguleerida, millest võib soodsal juhul leida leevendust, on näiteks mõne keskendumist nõudva ülesande lahendamine, samuti meditatsioon.

CANTU A TENORE – MUISTNE LAUL TÄNAPÄEVA „PUHKUSE- PARADIISIST“

Daniele Monticelli

Vahemerelist ja päikeserohket Sardiinia saart ning põhjamaise, külma ja halli Läänemere ääres asuvat Eestit võib esmapilgult pidada kaheks vastandlikuks ja omavahel ühildamatuks maailmaks. Tegemist on aga petliku muljega, sest lähem vaade näitab hoopis, et neil on üllatavalt palju ühist – nii mõõtmete, ajaloo kui ka kultuurilise identiteedi olulisemate aspektide poolest.

Ehkki Sardiinia pindala on Eesti omast väiksem, on saare elanikkonna suurus, umbes poolteist miljonit, võrreldav Eesti omaga. Sardiinia mereäärses keskuses Cagliariis ja selle ümbruses elab kolmandik saare elanikke, suuruselt teises linnas ehk sisemaal asuvas Sassariis umbes 120 000 inimest. Teiste suuremate Sardiinia linnade elanikkond jääb juba alla viiekümne tuhande. Nii nagu Eestil, on Sardiinial pikk rannikujoon ja palju väikeseid saari. Meri on sealgi olnud nii elatusallikas kui ka kultuuriline piir ja ühtlasi sild teiste rahvastega.

Ehkki Sardiinia on Itaalia maakond, mitte iseseisev riik, tajuvad sardiinlased, nii nagu eestlasedki, end erilise ja omanäolise rahvana, kuid nende ajalugu on määranud võõrvõimud ja võitlus iseolemise eest. Tuhandeaastasele Sardiinia oma nuraagide kultuurile tegi II sajandil e.m.a lõpu roomlaste vallutus, millele järgnesid Bütsants, Aragoni kuningriik, hispaanlased, austerlased, piemontelased ja itaallased. Vabaduse ja enesemääramise tahe on sellele vaatamata vorminud sardiinlaste vaimu, nende identiteedi kujundas vastupanu keskviimule, mis on väljendunud nii vägivaldsete ülestõusude kui ka poliitilise võitluse ja kultuurilise vastupanu näol.

Kõige olulisem osa sardiinlaste identiteedist on nende oma iidne kultuur, mis toimib kogukondliku sideainena ning väljendub eriti tugevalt rahvalikes traditsioonides, pühades ja rituaalides. Sardiinlaste kultuuriidentiteedi tuumaks on aga nagu eestlastelgi oma keel ehk *limba sarda*. See väljendab sardiinia rahva hinge ja olemust, mille kadumine tähendaks ka identiteedi hajumist.

Nuraagid Lõuna-Sardiinias Cagliari lähedal

Tänapäeval on Sardiinia Itaalia autonoomne maakond, mis tähendab, et omavalitsusel on laiemad õigused ja volitused kui tavalistes Itaalia maakondades. Riik tunnustab sardi keelt saare ametliku keelena ja selle kõnelejatel on Itaalia riigi seaduse järgi samad õigused kui riigikeele kõnelejatel, st *limba sarda*'t saab kasutada nii saare administratiivsetes toimingutes kui ka haridusasutustes.

Meieisapalve algus sardi keeles:

*Babbu nostru chi ses in chelu
siat santificadu su nomene tou
benzat su renu tou
sia fata sa voluntade tua
comente in chelu gai in terra.*

ja itaalia keeles:

*Padre nostro, che sei nei cieli,
sia santificato il tuo nome,
venga il tuo regno,
sia fatta la tua volontà,
come in cielo così in terra.*

Mis on *cantu a tenore*?

Ehkki Sardiinial pole oma üleüldist laulu- ja tantsupidu, on ka seal rahvariietes laulmine ja tantsimine olulise-
mate rahvapidustuste kõige kesksemad momendid.

Nii nagu Eestis, pole rahvalaul ka Sardiinias midagi museaalset, vaid elus traditsioon, mis ühendab kogukondi ja areneb edasi. Lavastuses kõlavad laulud on ere näide Sardiinia muistsest ja unikaalsest laulustiilist nimega *cantu a tenore*, mille juured ulatuvad tagasi nuraagide aega ja seostuvad Kesk- ja Põhja-Sardiinia rändavate karjuste elu ja kultuuriga. *Tenore* pole sardi keeles sama mis „tenor“, tegemist on hoopis lauljate ansambli koondnimetusega, mida võiks pigem tõlkida kui „koor“.

Cantu a tenore on polüfooniline laul, mille hääled on: *bassu* (bass), *contra* (kontra) *boghe* (hää) ja *mesu boghe* (keskmine hää). *Boghe* on ansambli solist, kes laulab põhiliini, samal ajal kui ülejäänud kolm

häält teda kooskõlas järgivad ja toetavad. *Boghe* on kusjuures ka ainus, kes tegelikku teksti välja hääldab, samal ajal kui teised lauljad kasutavad tähendusetuid silpe, tehes oma häälest justkui muusikainstrumendi. *Cantu a tenore* kõige iseloomulikum eripära on *bassu ja contra* kvindi ulatuses häälestatud laulust moodustuv kurguakord. See annab laulule ainulaadse kõla, mille käredust pehmemdab *mesu boghe*. Lauldakse ringis seistes ning selle kaudu tekib ansambli liikmete vahel tugev füüsiline kontakt.

Laulutekstitid on sardi keeles ning sarnaselt regilaulule on *cantu a tenore* võrsunud agraarühiskonna elust, tegevustest ja maailmanägemusest, mis kajastuvad lauldud lugudes. Need esinevad paljudes variatsioonides, sõltuvad küladest ja ansamblitest, tähtsat rolli mängib improvisatsioon. Hilisemad laulud sisaldavad ka palju katoliiklikule laulutraditsioonile omaseid motive.

Cantu a tenore on siiamaaani tähtis osa Sardiinia külade igapäevasest elust, seda esitatakse kogukonna jaoks olulistel puhkudel nagu pulmad, matused, religioossetel ja põllumajanduse tsükklitega seotud pidustustel, karnevalil, laulufestivalidel, kuid ka spontaanselt väljakutel, baarides ja veinikeldrites. Ehkki tänapäeval laulavad *a tenore* ainult mehed, esitasid seda minevikus ka naised.

Cantu a tenore traditsioon on suuline ja sajandite jooksul põlvelt põlvele edasi antud. See kannab sardiinlaste agraar-pastoraalse maastiku helisid – nt tuul, veekohin ja loomade hääled – üle vokaal-

harmoniasse, luues sel moel kogukonna sügavat sidet oma maa ja loodusega. Selles laulustiilis peegelduvad Sardiinia rahva juured, vastupanuvõime ajalooliste katsumuste kiuste ja iseolemise tahe. *Cantu a tenore* kurguakordist tekkiv vibratsioon kandub lauljate ringist edasi ja resoneerib kuulajate kehas, tekitades neis erilist kogemust, omavahelist sidet ja ühtekuuluvustunnet. Alates 2005. aastast kuulub Sardiinia *cantu a tenore* UNESCO inimkonna vaimse kultuuripärandi nimekirja.

SARDIINLASED JA PUHKAJAD

Sardiinia on tänapäeva Itaalias ja maailmas tuntud ennekõike „paradiisisaare“ ja puhkajate sihtkohana. Oma imeilusa ranniku ja mere ning muistete ja omapäraste kultuuritraditsioonidega tõmbab Sardiinia igal aastal ligi miljoneid külastajaid. Saare kaugelt kõige tulukam majandussektor on seega turism. Ajalooliselt perifeerse ja vaese emigrantide maa jaoks on see mõistagi tähtis arenguvõimalus, kuid turismi infrastruktuuri plahvatuslik kasv laastab samas Sardiinia rannikut, kergitab hindu, põhjustab suvel liiklusummikuid, randade ja muude looduskaunite paikade ülerahvastatust ning toob sageli kaasa palju stressi nii kohalike kui ka külaliste jaoks. Globaalse turismimajanduse ootused ja vajadused on sardiinlaste elukeskkonnale ja kultuurilisele identiteedile tõsine väljakutse, kuna sarnaselt Eesti kuurortidele on suur osa Sardiinia mereäärsetest piirkondadest ja kinnisvarast aja jooksul võõraste kätte liikunud. Sellest ka sardiinlaste ambivalentne suhtumine puhkajatesse – ühelt poolt nähakse neis väärtuslikku tuluallikat, kuid teiselt poolt ka vaevu talutavat, meelelahutuse järele

janunevat kolonisaatorite karja. Sellist suhtumist iseloomustab vist kõige paremini eesti keeldegi jõudnud sõna „sardooniline“, mis etümoloogiliselt seostub saare nimega ja mida kasutatakse spetsiifilise naeruviisi kirjeldamiseks. „Sardooniline naer“ on mõru ja illusioonitu, irooniline ja pilkav.

SENDHE MORTU CHIN RIGORE (Gotzos de Sas Animas)

*Sendhe mortu chin rigore
su coro 'e s'anima mia
non mi giamedas Maria
si nomama 'e dolore.
Giamademi s'afligida
giamademi s'attristada
sa de dolos trapassada
e de penas consumida
ca vido sa menzus vida
in manos de traitores.
Non mi giamedas Maria
si no mama 'e dolore.
Fizu de mama cuntentu
fizu de mama allegria
fizu de mama agonia
fizu de mama tormentu
fizu che ladrone tentu
pro valsos accusadores.
Non mi giamedas Maria,
si no mama 'e dolore.*

SURNUKS KÜLMUNUD ON

Surnuks külmunud on
mu hing ja süda.
Ärge hüüdke mind Maarjaks,
kui üldse, siis valu emaks.
Hüüdke mind Kannatajaks,
kutsuge mind Kurvastajaks,
valudest läbistatuks
ja piinades kurnatuks,
sest nägin, kuidas parim elu
reeturite kätte langes.
Ärge hüüdke mind Maarjaks,
kui üldse, siis valu emaks.
Rõõmu ema poeg,
heameele ema poeg,
surmavalude ema poeg,
piina ema poeg,
poeg, kellest tehti rõõvel
valelike süüdistajate läbi.
Ärge hüüdke mind Maarjaks,
kui üldse, siis valu emaks.

A UNA ROSA

*Rosa chi ses de Venus raichina,
si no' ses fintzione fambulosa,
contra Venus s'armesit un'ispina,
b'èssit su samben, naschit sa rosa;
o rosa rubicundha e supraffina,
chi ses fiza de Venus amorosa,
o odorifera bella e grassiosa,
chie no amat a tie no est umanu.*

ROOSILE

Roos, kel juureks on Veenus,
kui sa pole muinasjutuline ilmutis,
siis torkas okas Veenust,
verest, mis voolas, sündiski roos.
Oh rubiinpunane, imepeen roos,
armastava Veenuse tütar,
oh lõhnav, kaunis ja armulik,
kes sind ei armasta, see pole inimlik.

Sardi keelest tõlkinud Daniele Monticelli

TÖÖRÜHM

LAVASTUSJUHT **Mart Saar**

TEHNIKAJUHT **Villu Jõgi**

ETENDUSTEENISTUSE JUHT **Marti Tärn**

DEKORATSIOONID **Pärtel Tall, Helen Elbrecht, Madis Karbe, Roman Kuznetsov, Eva-Leena Mikson, Joosep Miikael Niitvägi, Grete Saluste, Rene Vernik**

KOSTÜÜMID **Moonika Lausvee, Jaana Leib, Evi Lidenburg, Airiin Saar, Tiina Uibo, Sirje Kiil, Deevy Pukk**

HELI **Karl Erik Laas, Aleksandra Koel-Tsupsman, Tom Tristan Kidron, Rudolf Paul Korp, Arbo Maran, Indrek Tiisel**

VALGUS **Emil Kallas, Fredi Karu, Chris Kirsimäe, Kris-Kervin Mölder, Margus Sepman, Elerin Tõnne**

VIDEO **Tom Tristan Kidron**

REKVISIIT **Terje Kessel-Otsa, Margus Mänd, Liisa Tetsmann, Johanna-Elisabeth Tärno**

GRIMM **Anu Konze, Heldi Aun-Trepp, Enda Karimõisa, Annifrid Muda, Marika Paesalu**

RIIETAJAD JA KOSTÜÜMIDE HOOLDAJAD
Anneli Kõrvel, Önne Meronen, Maris Mihašova, Külli Pavelson, Pauline Ööpik, Eha Vetevoog

LAVA **Jasper Roost, Ilmar Aru, Taavet Borovkov, Marek Ivanov, Rein Jurna, Jaak Kaljurand, Jaan Kaljurand, Janek Koldekivi, Jarko Rahnel, Ando Tammsaar, Joosep Elias Tani, Ingvar Uski**

TEATRI PEANÄITEJUHT **Uku Uusberg**
TEATRI DIREKTOR **Mihkel Kübar**

TALLINNA LINNATEATRI TOETAJAD JA KOOSTÖÖPARTNERID

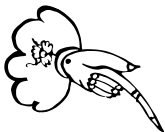
Tallinna Kultuuri- ja Spordiamet
Kultuuriministeerium
Eesti Kultuurkapital

HOOAJA PEATOETAJA **Utilitas**

SUURTOETAJAD **Espak, Nordecon, Premia Tallinna Külkhoone, Synlab**

TOETAJAD **ABC Motors, Advokaadibüroo COBALT, BABÉ, Dr. Hauschka, Euronics, Fazer Eesti, Igepa, Marmiton, Medicum, MyFitness, Pariisi Vesi, Paulig, OÜ Pro Beauté, Reval Kondiiter, Ühisteenused**

TALLINNA LINNATEATER TÄNAB:
Andres Bergström, Eesti Draamateater, Jane Solman, Survepesu OÜ

LEIDA RAMMO LINNATEATRI FOND

**Eesti Rahvuskultuuri Fondi juures tegutseva
Leida Rammo Linnateatri fondi eesmärgiks on
toetada Tallinna Linnateatrit ning tunnustada
teatri loomingulist kollektiivi.**

ANNETUSI SAAB TEHA:

Saaja: Sihtasutus Eesti Rahvuskultuuri Fond

Pank: EE672200221001101347 SWEDBANK

Selgitus: Annetus Leida Rammo Linnateatri fondi

Tallinna Linnateater

Lai 23, Tallinn 10133

linnateater.ee

facebook.com/linnateater

instagram.com/linnateater

